

Τι εννοούσε ο Άγιος Πορφύριος όταν έλεγε πως «μέσα μας κουβαλάμε τους αιώνες»

/ [Γνώμες](#)

Σαν μεγαλώνουμε με θαυμαστή αγωνία ανακαλύπτουμε ότι φόβοι, ενοχές, άγχος και μια βαθιά ντροπή για τον εαυτό μας, δεν μας ανήκουν απόλυτα.

Πως τα αποκτήσαμε άραγε;

Από που έρχονται και τι ζητάνε από εμάς;

Έμεινα εκστατικός όταν διάβασα στον Άγιο Πορφύριο ότι μέσα μας κουβαλάμε τους αιώνες. «Είναι ένα μυστήριο ο άνθρωπος. Φέρομε μέσα μας κληρονομιά αιώνων....».

Κι είναι αλήθεια, ότι μέσα μας κουβαλάμε ένοχα μυστικά αιώνων, γενεών, εκείνα που δεν είπαν, εκείνα που δεν μαθεύτηκαν, αυτά που δεν εξομολογήθηκαν. Σαν σκιές τα ένοχα αυτά μυστικά, στοιχειώνουν την ζωή μας και κληρονομούνται στις υπάρξεις μας.

Όταν μεγαλώνεις με ένα πατέρα αγχώδη ή φοβικό, μια μητέρα εμμονική ή ψυχωτική, δίχως να το ξέρεις και να το θες, ταυτίζεσαι μαζί τους. Νιώθεις ένοχα, ντρέπεσαι για το τραύμα τους. Αισθάνεσαι ότι φταις εσύ. Ότι κάτι πρέπει να κάνεις για να τους λυτρώσεις. Ότι είναι δική σου η ευθύνη της θεραπείας τους.

Και τότε πέφτεις στο φαύλο κύκλο της ψυχικής επανάληψης.

Γιατί στην προσπάθεια σου, ασυνείδητα ή μη, να τους λυτρώσεις θα ταυτιστείς μαζί τους.

Το πρόβλημα τους, θα γίνει δικό σου. Θα αναπαραγάγεις ίδιες συμπεριφορές, φοβίες, πανικούς, εμμονές, και γενικότερα όλο το τραύμα θα κυλήσει μες στην ύπαρξη σου.

Αντί να τους λυτρώσεις, θα χαθείς μαζί τους στην ψυχική μίμηση του τραύματος.

Θα πάρεις το μυστικό τους, την δική τους ντροπή.

Και πως θα ρωτήσει κάποιος σπάει αυτός ο φαύλος κύκλος των ένοχων μυστικών και ψυχικών μεταβιβάσεων;

Όταν συν-χωρέσουμε την αδυναμία των γονέων μας.

Όταν αποδεχθούμε ότι δεν ήταν και δεν έπρεπε να είναι παντοδύναμοι και τέλειοι για να είναι καλοί γονείς.

Ότι απλώς ήταν άνθρωποι και όχι θεοί. Έκαναν αυτό που μπορούσαν και άντεχαν.

Συγχρόνως όμως χρειάζεται και μια αποδοχή και συγχώρεση προς τον εαυτό μας, αναγνωρίζοντας ότι δεν έχουμε την ευθύνη της ζωής των άλλων, ότι δεν είμαστε υπεύθυνοι για τις αδυναμίες, τα λάθη και τα πάθη των άλλων.

Η λύτρωση έρχεται όταν αγκαλιάζοντας την αδυναμία σου νιώσεις επιτέλους δυνατός.

Γιατί αυτή είναι η χριστιανική θεραπευτική, μια αδυναμία που γίνεται δύναμη, ένας σταυρός που μεταμορφώνεται σε ανάσταση, μια άρνηση που γίνεται ζωή και φως.

π.Λίβυος-Χαράλαμπος Παπαδόπουλος